

Yetişkinler

Marie Aubert

YETİŞKİNLER
MARIE AUBERT

Özgün Adı: Voksne Mennesker
© Marie Aubert

İlk baskı 2019'da Forlaget Oktober AS tarafından yayımlanmıştır.

© 2024 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-8-4

Baskı: Ekim 2024

Çeviri: Taciser Ayşe Erbulak Bang Özgürdal
Editör: Hevdan Sönmez
Son Okuma: Gözde Sayınsoy
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz - Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10
Kadıköy/İstanbul • Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Yetişkinler

Marie Aubert

Çeviren: Ayşe Erbulak

YAN | PA
SAJ

Marie Aubert, 1979 yılında doğdu. İlk çıkışını, Norveç'te büyük bir başarı yakalayan ve on binden fazla satan *Can I Come Home With You* (2016) adlı kısa öykü derlemesiyle yaptı. Büyük beğeni toplayan ilk romanı *Yetişkinler* (2019) Young People's Critics ödülünü kazandı ve Booksellers ödülüne aday gösterildi.

Taciser Ayşe Erbulak Bang Özgürdal, ulusal yazılı ve görsel medyada çalıştı. İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları, Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu, Duru Tiyatro gibi tiyatro gruplarında yer aldı. Kariyerinin doruğunda Norveç'e göç ederek bambaşka bir iş dalında yüksek eğitim gördü ve bir kafe işletip Skatval ve Stjørdal tiyatrolarında on bir yıl boyunca sahneye çıktı. Norveç'ten Türkiye'ye dönünce TRT'de canlı yayında iki yüz bölüm "Anne-Çocuk" programını sundu.

Yazarlığının yanı sıra Norveççeden Türkçeye çeviri ve ülkemizi ziyaret eden birçok yabancı yazara moderatörlük yapmaktadır. Ayrıca Erbulak Evi'nin kurucusu ve yöneticisidir.

Başkalarının çocukları; her zaman, her yerde. Otobüste hep daha kötü, kaçamadığımda yani. Sırtım terliyor ve sinirliyim. Güneş kirli pencerelerden içeri giriyor, otobüs Drammen'den beri dolu; Kopstad, Tønsberg ve Fokserød'de çok daha fazla insan biniyor; her yolcuya koltuk garantisine rağmen koridorda ayakta durmak zorunda kalıyor, sıkıca tutunarak sallanıyorlar. Arkamdaki koltukta bir baba ve tahminen üç yaşında bir çocuk oturuyor ve çocuk iPad'in sesini açmış *Hakkebakkeskogen** filmi izliyor. Ses metalik ve rahatsız edici, baba ara sıra sesi kısıyor fakat çocuk öfkeyle uluyunca tekrar açıyor.

Kitabımı okumaktan midem bulandı ve telefonumun şarjı neredeyse bittiği için podcast'leri dinleyemiyorum, duyabildiğim sadece Klatremus'un şarkısındaki metalik pling, plong sesleri ile *Brumlemann*'ın sabunlu bezi ve süpürgesinden gelen köpük sesleri. Telemark Tüneli'ne yaklaşırken daha fazla dayanamıyor ve babaya dönüyorum; hippie kılıklı, kısa sakallı ve saçma bir topuzu var. Dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleştirip "Sesi biraz kısabilir mi lütfen?" diye soruyorum.

---

* Hakkebakkeskogen, Norveçli yazar ve karikatürist Thorbjørn Egner tarafından yazılan ve resimlenen, çocuklara yönelik bir hikâyedir. Hikâyenin ana karakterlerinden Klatremus, bir faredir ve Brumlemann da bir gelinciktir. (e.n.)

Sesimdeki keskinliği duyabiliyorum; adam benim bundan keyif aldığımı söyleyebilir ama bu şekilde oturamazlar, temmuz ayında tıka basa dolu bir otobüste bunu yapamazlar.

“Yani,” diyor hipster baba boynunu ovuştururken. “Sizi rahatsız mı etti?”

Belirgin bir Stavanger aksanı var.

“Ses biraz yüksek de,” diyorum gülümsemeye devam ederken.

Babanın suratı asılıyor ve iPad’i çocuğun elinden koparır-casına alınca korkunç öfkeli bir çığlık başlıyor, önümde oturan yaşlı çift kafalarını çevirip yılgın bir şekilde bana bakıyorlar; çocukla babasına değil, bana.

“Sesi kısmama izin vermediğinde işte böyle olur, bayan rahatsız oldu, daha fazla seyredemezsin.”

Otobüs ihtiyaç ve kahve molası verilecek benzin istasyonuna girdiğinde çocuk koltuğa yatmış çığlık atmaya devam ediyor, ben çantamı alıp sesi arkamda bırakarak koridorda hızla uzaklaşıyorum.

Vinterjær’da Kristoffer ve Olea oturmuş beni bekliyorlar. Marthe onlarla değil. Kristoffer çok uzun, Olea çok kısa. Bu sonbahar kız okula başlayacak ama bence bunun için çok ufak, incecik ve çelimsiz.

“Seni görmek çok güzel,” diyor Kristoffer. Kollarını bedene sıkı sıkıya sararak uzun bir süre sarılıyor.

“Seni de öyle,” diye cevaplıyorum. “Olea, saçların çok uzamış,” diyorum at kuyruğunu nazikçe çekiştirerek.

“Olea, dün yüzmeyi öğrendi,” diyor Kristoffer.

Olea sırtıyor, üstte dört dişi eksik.

“Babam beni tutmadan yüzdüm,” diyor kız.

“Ooo!” diyorum, “Bu doğru mu? Harikasın.”

“Marthe fotoğrafımı çekti,” diyor Olea. “Gittiğimizde bakabilirsin.”

“Muhtemelen Marthe su kenarında uzanıyordu,” diyorum bavulumu bagaja yerleştirirken.

“Evet,” diyor Olea, arka koltukta hâlimden memnun görünüyor. “Gerçekten çok ama çok tembel.”

“Böyle söyler söylemiyoruz Olea,” diyor Kristoffer ve arabayı çalıştırıyor. “Bunu biliyorsun.”

Olea’ya dönüp göz kırpıyorum ve fısıldıyorum:

“Marthe azıcık *tembel*.”

Kristoffer gırtlaklarını temizliyor.

“Ben böyle söyleyebilirim,” diyorum. “Böyle şeylerle dalga geçmeye hakkım var.”

Bu çok cezbedici; arada sırada Marthe’nin kışına ufak bir şaplak atmak, Olea’ya göz kırpmak, gözlerini kocaman açıp yaptığım komikliğe gülmesi çok keyifli. Arabayla sahil boyunca giderken Kristoffer’e hipster babadan ve *Hakkebakkeskogen*’i izleyen çocuktan bahsediyorum.

“Sonra insanlar *bana* gıcık oldu,” diyorum. “Kaldı ki gü-rültü yapan ben değildim. Ve çocuğun babası gerçekten suratsızdı.”

Kristoffer’in tanıdık bir kokusu var. Kulübe, boya, tuzlu su ve ten kokusu karışımı.

“Bildiğin gibi onları sakinleştirmek her zaman kolay değil,” diyor.

“Ama muhtemelen Olea üç yaşındayken dolu bir otobüste son ses iPad’le oturmasına izin vermediniz,” diye cevaplıyorum.

“Hayır,” diyor Kristoffer, “ama insanlar çocuklara o kadar sinirleniyorlar ki anlamıyorlar. Çocukların çocuk olmasına izin verilmeli.”

Kristoffer her zaman böyle şeyler söyler. Çocukların çocuk olmasına izin vermeli, bedeni dinlemeli ve bunun gibi şeyler.

“Yine de ağlamakla sesi sonuna kadar açmak arasında fark var,” diyorum.

Çok zorladığımı fark ediyorum; bu şekilde kendimi ifşa ediyorum, bu durumun anlamadığım bir şey olduğunu ortaya koyuyorum. Kristoffer omuz silkip gülümsüyor.

“*Dolu* otobüste son ses,” diyorum yeniden.

“Karnına doğru nefes al Ida,” diyor ve bacağıma hafifçe vuruyor.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açmaya kalkıyorum ama susuyorum, nasıl olsa anlamayacak. Benimle aynı fikirde olmaya meyilli olduğu için Marthe’ye söyleyebilirim, Olea gürültü yaptığında sinirleniyor. Aslında ona anlatmak istediğim başka bir konu daha var, hemen varır varmaz değil ama bu akşam, hepimiz birer kadeh şarap aldıktan ve Kristoffer, Olea’yı yatırmak için ortadan kaybolduktan sonra, o zaman anlatacağım.

İki hafta önce Göteborg'daydım. Tek başıma trenle gittim ve otelde kaldım. Birkaç sokak ötedeki tüp bebek merkezine sabahları yürüyerek gittim. Diğer doktor muayenehanelerine çok benziyordu, büyük saksılardaki yuka palmiyeleri ve duvarları süsleyen anne ocuk ya da kuş ve yumurta fotoğrafları ile biraz daha aydınlık ve güzeldi. Doktorun adı Ljungstedt'di ve caddenin karşısındaki spor salonu manzarasının doldurduğu bir ofisi vardı; kendimi, koşu bandında koşan ve ağırlık kaldıran insanlara gözümü dikip bakarken buldum. Bana bakmadan adımı bilgisayarına yazarken Ida gibi değil de daha çok Eida ya da Yjda gibi gırtlakının arkasından gelecek şekilde İsvেe telaffuz etti. Hızlıca sürecin üstünden geçti; d ng m n hangi günlerinde hormon tedavisine başlayacağımızı, yumurtaları nasıl toplayacaklarını, o gün sadece bazı kan testi örnekleri alıp jinekolojik muayene yapacağını anlattı.

“Evet, yumurtaları dondurmak *artık* ok popüler,” dedi bana bir şey satmaya çalışıyormuş gibi ama ben zaten oradaydım.

“ yle galiba,” dedim ve gülümsedim.

Her şey açıktı; yakında yaz tatili başlayacaktı, Göteborg'da hava sıcak ve çok güzeldi, ben biraz pahalı şarap içip öğle yemeğimi yiyeceğim bir mek nda masa ayırtmıştım. Tasarruf

hesabımı, yumurtalarımı toplatıp yumurta bankasına koymak üzere kullanmam şerefine kadeh kaldıracaktım, yumurtalarla dolu bir hesap açmak üzere.

“Erkek arkadaşınız yoksa ya da şu anda çocuk istemiyorsanız bu çok güzel bir fırsat,” dedi.

“Kesinlikle,” dedim. “Tatilden sonra yapmayı planlıyorum.”

“Belki gelecekteki erkek arkadaşınla birkaç yıl sonra buraya gelersin ve kırk iki ya da kırk üç yaşında onları kullanabilirsin,” dedi klavyesini tıklatırken. “Bu *çok ama çok* güzel olacak.”

Bir erkek arkadaş hayal etmeye çalıştım, uzun boylu ve sakallı diye düşündüm. Burada doktorun muayenehanesinde benimle birlikteydi, yüz hatlarını tam görememiştim ama buradan çıkarken asansörde kollarını bana doladığını hayal ediyordum, “Ebeveyn olacağız Ida,” diyordu. Bir gün, jinekoloğun koltuğunda uzandığımı düşündüm, bir gün işlerin yolunda gittiğini, bir gün, evli, birlikteliği olan, ilgisiz erkeklerden sonra işlerin yolunda gittiğini... Orada öyle uzanmak hem bu adamın hem de çocuğun gerçek olabileceğine inandırdı, orada olmam ve *bunu yapıyor olmam* bir gün bundan fazlasının olacağına dair bir vaatti.

Doktor ve ben ultrasonda rahmimi izledik. Bana ne iş yaptığımı sordu, ben de mimar olduğumu söyledim.

“O hâlde güzel evler çiziyorsundur,” dedi.

“Evet,” diye onayladım. “Oldukça büyük bir firma, çoğunlukla kamu binaları üzerinde çalışıyoruz,” deyip kimin ne çizdiğine dair uzun bir açıklamaya girmiştim ki bacaklarım iki yana açık, bir alet içimde ilerlerken bunun saçma olduğunu düşünüp kendimi durdurdum. Yapış yapış ve soğuk ultrason jeliyle birlikte kan örneklerini vermek üzere odadan çıkarken doktor bana testlerin iki hafta sonra sonuçlanınca konuşabileceğimizi, ona göre ne zaman başlayacağımıza dair plan yapacağımızı söyledi.

Telefona bakıyorum, İsveç'ten gelen cevapsız bir arama yok. Kristoffer virajlarda hızla gidiyor, midem azıcık bulanıyor ve ayaklarımın dibindeki yarısı dolu Fanta şişesi ile içi boşalmış patates cipsi paketine bakmamaya çalışıyorum. Kristoffer biraz şişmanlamış, yanakları yuvarlaklaşmış; Marthe arabada onlarla değilken Olea ile meşrubat içip abur cubur yiyip yemediklerini merak ediyorum, kolları da bronzlaşmış. Marthe; birlikte çok güzel günler geçirdiklerini, küçük adacıklara gittiklerini, bol bol yüzdüklerini ama artık her şeyin yer değiştirmeye başladığını, mayoların yerini yün kazakların aldığını bana yazmıştı.

“Stein ve annem ne zaman geliyorlar?” diye soruyorum.

“Yarın,” diye cevaplıyor Kristoffer. “Bir akşamı birlikte biz bize geçirmek iyi olacak. Marthe pek havasında değil.”

“Harika,” diyorum.

“Nasıl olduğunu bilirsin,” diyor Kristoffer ve sakalını sıvazlıyor. “Hormonlar.”

Nasıl olduğunu bilirsin derken aslında nasıl olduğunu bilmediğimi biliyor, ona rağmen “Of evet,” diyorum.

“Zavallı Marthe,” deyip kollarımı göğsümde kavuşturuyor, ellerimi terli koltuk altlarına sokuyorum, böylece kötü kokup kokmadığımı anlamaya çalışıyorum.

Üç yıldır, yani birlikte olmaya başladıklarından beri sürekli deniyorlar. Marthe iki kez düşük yaptı. Bu konuda sessiz kalamıyorum, ben de onunla birlikte her şeyi yaşıyorum; âdet dönemini, yumurtlama dönemini. Her buluşmamızda sadece bu konuyu konuşuruz, annemle her buluşmamızda da bunu konuşuruz ve Marthe ağlar, dayanamadığını, sadece üvey anne olmak istemediğini söyler; annem de sırtını sıvazlarken kimsenin ona artık üvey anne demeyeceğini söyler ve devam eder, onun adı *bonus annedir*. *Bonus* der Marthe, burada bir *bonus* yok, onun çocuğu var ama benim yok; muhtemelen sonunda olacak derim ona ben ve sırtını sıvazlarım, ben ve annem her seferinde her şeyin çok iyi olacağını söyleriz ama ne zaman böyle olsa sonunda Marthe ağlamaya başlar. Arada sırada iş arkadaşlarıma yemekte, küçük kız kardeşimin çocuk sahibi olabilmek için çok stres yaşadığını anlatırım; buna nasıl dayandığını anlayamadığımı, hayatta bununla uğraşmak ve sürekli denemekten başka şeyler olabileceğini söylerim.

Kulübeye doğru döndüğümüzde koltuğumda kıpırdanıyorum.

“Boya mı yaptınız?” diyorum.

“Evet,” diyor Kristoffer. “Dürüst olmak gerekirse büyük kısmını ben yaptım. Güzel olmuş mu?”

“Olmuş,” diyorum. “Mükemmel.”

Kulübeyi beyaza boyamışlar. Her zaman sarıydı, sarı kulübe... Ben de herkese her zaman bu sarı kulübe bizim derdim. Şimdi ise etraftaki diğer kulübelere benzemiş, sıradan. Kristoffer valizimi alıyor. “Kendim taşıyabilirim,” diyorum, Marthe gibi her şeyde Kristoffer’in yardımını isteyen biri değilim ama o, sorun değil diyor ve taşımaya devam ediyor. Olea önümüzden koşturuyor, çit boyunca çakıl taşları döşeli bahçe yolunu tırmanıyor. Onu bir yerlerde bekleyen bir eğlence varmış gibi koşuyor. Ben küçükken çit çok yoğun ve ağır bir

mazıdandı, annem birkaç yıl önce filbahriyle değiştirdi, daha narin bir şeyler istemişti.

Marthe merdivene çıkıyor, yzünü ovuşturuyor, çok yorğun görünüyor. Gülümsüyorum.

“İda teyzeyi aldınız mı?” diyor Olea’nın saçını karıştırarak. Olea uzaklaşıyor, Marthe’nin parmaklarından kurtularak koşmaya devam ediyor. Marthe, *teyze* diye ağırılmaktan hoşlanmadığımı bildiği hâlde yine öyle söylüyor. Kendimi Elsa Beskow izimlerindeki Yeşil Teyze, Kahverengi Teyze ve Mor Teyze gibi görüyorum, kurumuş ve gıcırdayan.

Birbirimize sarılıyoruz.

“Merhaba,” diyor Marthe.

“Merhaba dostum,” diyorum. “Seni görmek güzel.”

Marthe güzel, tanıdık bir koku yayıyor, neredeyse kendi kokum gibi hissediyorum. Saçlarını daha açık renge boyatmış, hiç doğal durmuyor, birkaç yıl ncenin modası olduğunu hatırladığım tarzda kestirmiş.

“Ne hoş,” diyorum saçını elleyerek.

“Ne düşünüyorsun?” diyor Marthe. “Bence rengi biraz açık oldu.”

“Hayır, sen çok güzelsin,” diyorum.

İnsanlar benim Marthe’den daha güzel olduğumu düşünür, bu her zaman böyleydi. Marthe burnu ve göğüsleri konusunda kompleks yaşadığı için onun çok güzel olduğunu söylediğimde çok mutlu olur. Marthe’yi mutlu etmek çok kolay, ona bu tarz bir iki kelime söylemek yeterli. Kristoffer kulübenin etrafında Olea’yı takip ediyor, biz de içeri giriyoruz. Kapı azıcık gıcırdayıyor, içeride kulübe kokusu var; eski yazlar ve ahşap kokusu.

“Büyük gün için hazır mısınız?” diyor ben her zaman uyuduğum kk yatak odasına valizimi çekerken.

“şöyle böyle,” diyorum. “Her hlkrda şarap içmek için son derece hazırım.”

“Bir şeyler söylemeli miyiz?” diyor Marthe ve yatağımın kenarına oturuyor. “Konuşma yapmalı mıyız?”

“Kesinlikle hayır,” diyorum. “Ama her ihtimale karşı birkaç şey hazırladım.”

“Süper kız evlat,” diyor hafifçe aşağı eğik bir gülümsemeye. “Benim gücüm yok.”

Pabuçlarımı çıkarıyorum, ayaklarım terli. Süper kız evlat demesi rahatsız ediyor ama etmemeli, sadece kıskanıyor.

“Ona ve Stein’e bir şeyler söylemek gerekiyor mu emin değilim,” diyorum. “Bunu beklemeyecektir, değil mi? Senin adına da konuşmalı mıyım?”

“Sevgili annem ve Taş Kafa*,” diyor Marthe kadeh kaldırır gibi yaparak.

“Stein çok kibar biri Marthe,” diyorum gülerek.

“Sevgili annem ve Taş Devri Adamı,” diyor Marthe.

“Sevgili annem ve Taş, Kâğıt, Makas,” diyorum.

Yarın akşam, annemin altmış beş yaş doğum gününü kutlayacağız; Marthe, Kristoffer, Olea, ben, annem ve Stein karides yiyip şarap içeceğiz. Annem benim kırkıncı yaşımı da kutlamamız gerektiğini söyledi ama istemedim, zaten üç ay geçti. Aslında ben o gün de kutlamadım, birkaç kız arkadaşım ile yemeğe çıktık, üç çeşit yemek yiyip birer kadeh şarap içtik, hepsi o. Çoğu erken dönmek zorunda kaldı çünkü çocukları vardı. Doksanlı yıllarda anneme, kırk yaşını doldurduğunda “*Life begins at forty!*”** diye bir doğum günü kartı gelmişti. Hâlâ hatırlıyorum, roketler ve yıldızlarla doluydu. Annem bunu çok eğlenceli bulmuştu, bütün yıl bu ifadeye tutunmuştu, *life begins at forty*, arkadaşları da kadeh kaldırmıştı. O kadınları çok iyi hatırlıyorum, kurumuş rujları ve okul

* Stein, Norveçcede taş anlamına geliyor, buna atıf yapan bir espri. (e.n.)

** (İng.) Hayat kırk yaşında başlar. (e.n.)

çağında çocukları vardı. Buluştuklarında buna *kızlar gecesi* derlerdi. Ben kırk yaşına geldiğimde her şey önceki gibiydi, hayatın yeni başladığını gösteren bir şey yoktu. Bir arkadaşım doğum günü yemeğimde bir çeşit teselli olarak iyi görüldüğümü söyledi, arkasından da yalnız olmak çok iyi olmalı dedi; bu, insana kendini tanıma imkânı verirdi, başkasını tanımanın da iyi olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Stein ve annem beş yıldır birlikteler. Hâlâ, ne zaman Stein bizimle bir yerde buluşacak olsa evinde kalmasını dilerim, böylece sadece annemle biz olabiliriz. Stein'in çocuğu yok, olmasını istediğini de hiç düşünmüyorum, hatta Marthe ve benim kaç yaşında olduğumuzun da farkında olduğunu sanmıyorum, bize ergen kızlar muamelesi yapıyor. Annem kendisi ve Stein için "*Late Bloomers*" ifadesini kullanıyor. Kendisinin ve Stein'in geç olgunlaştığını söylüyor. Ne zaman bunu dese Marthe de ben de rahatsız oluyoruz. Bu doğru da değil üstelik, babamla evlendiğinde yirmi yaşındaymış ve sonuç ortada. Ona sık sık, sonunun benim gibi olmasını mı tercih edebileceğini sormak istiyorum. Aslında *sonunun benim gibi olması* diye düşünmemeliyim; daha hiçbir şeyin bitmediğini, en iyisinin henüz gelmediğini kendisine hatırlatmam lazım. Ama bazen annem, Stein, Marthe ve Kristoffer'in benim için böyle düşündüğünü tahmin ediyorum. Hiçbir şey bilmiyorlar. Bir planım, bir sırrım var. Sanırım Marthe'ye akşamı beklemeden şimdi söyleyeceğim, şimdi söylemeliyim, İsveç'te yumurtalarımı donduracağımı söylemeliyim, o da gözlerini fal taşı gibi açıp "Vaay!" diyecek.

"Şey," diyor Marthe. "Büyük bir haber duymaya hazır mısın?"

---

* (İng.) Geç açan çiçekler. (*e.n.*)

Yüzünde yeni bir ifade var, gülümsemesinin altında bir ciddiyet, azıcık titreme. Bir iki saniye ona bakıyorum, başta anlamıyorum ama sonra anlıyorum.

“Gerçekten mi?” diyorum.

“Evet,” diyor Marthe gülümseyerek, gözlerini açıyor, hafif yaşlı.

“Vaay!” diyorum, yatağa, onun yanına oturuyorum. “Gerçekten mi?”

Orada oturup bana bir şey söylemesini beklerken kendi konuştuklarımı hatırlamaya çalışıyorum; söylediklerimi, içki, Stein ve annem hakkında konuştuklarımı hatırlıyorum. Ona hemen sarılıyorum, hafifçe iç çekiyor, derinlerden bir hıçkırık duyuyorum.

“On beş haftalık,” diyor, daha ben bir şey sormadan ve ayağa kalkıp gözyaşlarını siliyor. “Biz iyice emin olmadan söylemeye cesaret edemedim.”

“Siktir,” diyorum.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu teselli etmeye alışkınım; sarılmaya, sırtını okşamaya, her şeyin yolunda gideceğini söylemeye, bazen dışarı çıkarıp şarap ısmarlayarak başka şeyler düşünmesini sağlamaya, “İçkinin tadını çıkar Marthe,” demeye. Annem de Kristoffer de Marthe’nin moralini düzeltmekte, onu iyi bir ruh hâline getirmekte ne kadar başarılı olduğumu söylerler. Ama bu...

“Yine de her şey ters gidebilir,” diyorum.

Marthe bana bakıyor ve hayretle homurdanıyor.

“On beş hafta pek uzun bir süre değil,” diyorum. “Yani düşündüğünde...”

“Evet ama en azından biraz daha rahatlayabiliriz,” diyor, ses tonu keskin.

“Sadece söylüyorum,” diyorum. “Sonra hayal kırıklığına uğramaman için.”

“Biliyorum zaten,” diyor Marthe.

“Vay canına, bu harika!” diyorum sonunda ve kocaman bir gülümsemeyle ona bir kez daha sarılıyorum. “Şuna bak, başardı.”

“Evet, gerçekten oldu,” diyor Marthe, mutlu olmak istiyor, tartışmak değil. “Bir kez daha tüp bebek deneyecektik ve birdenbire puf.”

“Puf,” diyorum. “Yani eski usul mü?”

“Evet, eski usul,” diyor ve zafer işareti yapar gibi yumruğunu sıkıyor.

Gülüyorum.

“Vay canına!” diyorum yeniden.

“Renk değiştirmemiz güzel olmamış mı?” diyor Marthe kapıdan çıkarken. “Bence beyaz sarıdan çok daha güzel oldu. Daha Güneyli tarzı.”

Onu duymamış gibi yapıyorum ve odanın kapısını kapatıyorum.

Terli tişörtümü çıkarıp düzeltilmemiş yatakta arkama bırakıyorum, yatağa uzanıp tavana bakarak açık pencereden gelen seslere kulak veriyorum. Uzakta martılar çığlık çığığa bağırırken Olea da ona bakması ya da buna benzer bir şey için Kristoffer'e bağırıyor, sesinde öfke var: "BAB-ba!" Ve o da "Seni görüyorum," diye cevaplıyor. Uzaktan denizdeki bir teknenin sesini duyuyorum, hızlı gidiyor, hava bulutlu ve sadece sütyenle yatmak için soğuk. Ağlamıyorum. Burası her zaman havasızdı, yatak takımları yumuşak ve yıpranmıştı, çamaşır ipi kokardı, şilte ise eski bir süngerden, her zaman böyleydi ve ben küçüklüğümde beri her yaz bu yatakta yatarım. Şimdi yine buradayım. Marthe ile. Onun kocası, karnındaki bebekleri ve Olea ile.

Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Bütün kız arkadaşlarım beni geçti, hepsi, ama Marthe... İçimde bir yerde bunun olmayacağını, değişmeyeceğini düşünmüştüm. Marthe'yi hep orada, teselli etmem gereken biri olarak görmüştüm, o beni geçmeyecekti.

Beni geçemeyecekti.

Kollarımı vücuduma doluyorum, cildim biraz soluk ve kuru geliyor; vücudum artık hiçbir şey ifade etmiyor, artık kimse beni istemiyor. Bu kulübeye bugüne kadar kimseyi